

О! вы лоши и нечувствителны хора, вый забравихте неговата Слава и благодаріе.

Евриклесъ. — Не Господжо, имято на вашйтъ сопругъ не е никкъ забравѣно отъ народа, той милѣ още Кресфонтъ и плачи зарадъ васъ: нъ силата и страхътъ на Полифонтъ завлачятъ този бѣдѣнъ народъ осталь безъ подпорка.

Мерона. — Кога е тый Евриклесъ, ный нетрѣба никкъ да ся маемъ, нъ единъ часъ по-напрѣдъ трѣба да разпалимъ въ сърдцата на народа духътъ на вѣрностытъ, и да го възбудимъ противъ този мъчител невѣрнійтъ Полифонтъ като му обричемъ завръщаніето на Ежистъ неговъ Господаръ.

Евриклесъ. — Азъ съмъ доста говорилъ и вече Полифонтъ въ обѣзспокоеніе почва да ся плаши отъ сынъ ви и отъ сълзытѣ ви, понеже нечестивотому славолубіе некріе нищо тайно. Ако е изгонилъ разбойницытѣ отъ Пилосъ и Амфрисъ, и ако е избавилъ Месенъ той мисли да гы е покорилъ. Той не ся труди освѣнъ за себеси, и иска да покори всичко подъ власть тѣ си, Приближенъ до короната, изпълнява всечкы щенія на народа за да можи да я зграбчи по скоро.

Мерона. — Какво! на врѣдъ щастіето ми